Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 151 541 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde van Udinse afkomst te zijn en geen staatsburgerschap te bezitten. U werd geboren op (…) in Vartashen (nu Oghuz) in de toenmalige Sovjetrepubliek Azerbeidzjan. Omwille van een religieus conflict tussen moslims en christenen in uw woonplaats vluchtte u in 1988 samen met uw grootmoeder naar de toenmalige Sovjetrepubliek Kazachstan, waar u bij uw familielid M. V. (…), in het dorp Korzhenbay (district Yeskeldinskiy, provincie Almaty) introk. In 2000 huwde u op traditionele wijze met M. A. (…) (O.V. (…)), die eveneens bij uw familielid V. (…), haar oom, in Korzhenbay woonde. Zowel u als uw vrouw bezaten geen identiteitsdocumenten. Sinds uw huwelijk begaf u zich regelmatig naar de paspoortdienst in de stad Tekeli (district Yeskeldinskiy, provincie Almaty) om u te informeren over het verkrijgen van Kazachse paspoorten voor u en uw vrouw. Daar werd u telkens gezegd dat er bepaalde documenten vereist waren, waaronder documenten van de dorpsadministratie uit jullie geboorteplaats,

opdat jullie het Kazachs staatsburgerschap konden verkrijgen, die u niet kon bekomen. Omdat het jullie maar niet lukte om Kazachse paspoorten te verkrijgen vroeg u in 2012 aan uw familielid V. (…) of hij iemand zou kunnen vinden die voor u en uw vrouw tegen betaling Kazachse paspoorten zou kunnen regelen. In 2013 ontmoette u de persoon die V. (…) had gevonden en die voor u en uw vrouw paspoorten zou regelen, waarvoor hij 12000 dollar vroeg. U ging akkoord en betaalde hem eind februari 2013 een voorschot van 6000 dollar. Eind september betaalde u hem nog eens 4000 dollar en eind november 2013 de resterende 2000 dollar. Omdat u na enig verloop van tijd nog steeds geen paspoorten van deze persoon verkregen had en u vermoedde dat u zou zijn opgelicht, zette u uw familielid V. (…) aan om deze persoon aan te spreken en hem mee te delen dat hij uw geld diende terug te geven indien hij jullie geen paspoorten kon bezorgen. V. (…) had deze persoon hier vervolgens over aangesproken waarna het tot een woordenwisseling tussen hen beiden kwam. Op 6 augustus 2014 vernam u van uw buurman dat uw familielid V. (…) in het ziekenhuis was beland. U begaf zich naar het ziekenhuis waar u hem met gebroken armen en benen aantrof. Hij vertelde u dat hij opzettelijk werd aangereden en dat hij de persoon die hem had aangereden had herkend. Hij zou deze persoon voordien in het gezelschap hebben gezien van de persoon die u 12000 dollar had betaald om voor u en uw vrouw Kazachse paspoorten te regelen. De volgende dag vernam u van uw buurman dat uw familielid V. (…) in het ziekenhuis was overleden. De artsen vertelden u dat hij naar aanleiding van een inwendige bloeding overleden was. Na het overlijden van V. (…) begaf u zich enkele keren naar het kantoor in de stad Tekeli van de persoon die voor u en uw vrouw Kazachse paspoorten zou regelen, maar zijn kantoor was telkens gesloten. Pas op 15 augustus 2014, toen u zich opnieuw naar het kantoor van deze persoon begaf, was hij er wel aanwezig. U zei hem dat u de paspoorten niet meer nodig had en u uw geld terug wilde. Hij antwoordde dat hij uw geld niet meer kon teruggeven en jullie de paspoorten nog gingen krijgen, waarop u er mee dreigde de politie in te lichten indien u uw geld binnen de week niet terug zou krijgen. Na het verlaten van zijn kantoor werd u vervolgens door 4 handlangers van deze persoon die met een zwarte Mercedes kwamen aangereden aangevallen op straat. Dit werd opgemerkt door patrouillepolitie in burger die hierop u en de 4 mannen die u aanvielen aanhielden, waarna jullie naar het politiekantoor werden gebracht waar u in een eenpersoonscel werd geplaatst. Op 18 augustus 2014 slaagden de 4 mannen die samen met u werden aangehouden er in om uw cel binnen te komen en werd u door hen ernstig toegetakeld. U verloor het bewustzijn en toen u ontwaakte bevond u zich in de polykliniek. Op 19 augustus 2014 vluchtte u uit de kliniek en ging u naar huis. Daar vernam u van uw vrouw dat zij in tussentijd bezocht werd door 3 mannen die op zoek waren naar u. Ze hadden getracht uw vrouw aan te vallen, maar waren uiteindelijk weggerend nadat uw vrouw hard begon te roepen. Door de emoties die dit incident teweeg bracht bij uw vrouw, die toen 4 maanden zwanger was, kreeg zij nadien een miskraam. Van de voorzitter van het dorp had u inmiddels vernomen dat de persoon aan wie u geld had betaald opdat voor u en uw vrouw Kazachse paspoorten werden geregeld en diens handlangers gevaarlijke mensen zijn, dat u hem nooit had mogen betalen en dat jullie van hem geen paspoorten zullen verkrijgen. Van dorpelingen vernam u tevens dat de 4 kompanen van deze persoon die u hadden aangevallen en die samen met u door de politie werden aangehouden, inmiddels werden vrijgelaten en verder geen problemen kenden. U merkte vervolgens wagens op nabij uw woonst en stelde vast dat jullie in het oog werden gehouden door jullie belagers. De voorzitter van het dorp raadde u aan het land te ontvluchten. Uw buurman bracht u vervolgens in contact met een persoon die jullie het land kon helpen uitvluchten. Deze persoon regelde voor jullie blauwe paspoorten waarmee jullie per vliegtuig op 3 december 2014 van Kazachstan naar Turkije reisden. Op 8 december 2014 reisden jullie vervolgens, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, van Turkije naar België, waar jullie aankwamen op 15 december 2014 en de volgende dag een asielaanvraag indienden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte en een schoolboek van toen u nog school liep in Azerbeidzjan dat u ter herinnering bijhoudt.

B. Motivering

Aangezien u verklaarde geen staatsburgerschap te bezitten (CGVS, p. 3), moet uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van het land van uw laatste gewoonlijk verblijf, zijnde Kazachstan, waar u sinds 1988 ononderbroken hebt gewoond.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meerbepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaarde immers Kazachstan te hebben verlaten, omdat u er problemen kende met een privépersoon (en diens kompanen) die tegen betaling voor u en uw vrouw Kazachse paspoorten zou regelen. De vervolgingsdaden waaraan u naar aanleiding hiervan zou zijn blootgesteld, zijn niet ingegeven door één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land van uw laatste gewoonlijk verblijf. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er zijn echter evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, daar u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.
Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald, daar u onaannemelijk vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas.
Zo kende u de naam niet eens van de persoon aan wie u 12000 dollar betaalde opdat hij voor u en uw vrouw Kazachse paspoorten zou regelen en omwille van wie u Kazachstan bent ontvlucht. U werd nochtans met deze man, die u bovendien persoonlijk hebt ontmoet, in contact gebracht door uw familielid V. (…) die bijgevolg de identiteit van deze persoon toch zou moeten hebben gekend. U verklaarde V. (…) niets te hebben gevraagd over de identiteit van deze persoon. Dit is des te opmerkelijker aangezien u deze persoon maar liefst 12000 dollar, uw spaargeld waarvoor u zo hard hebt moeten werken, zou hebben betaald en u na verloop van tijd, toen u nog steeds geen paspoorten van hem verkregen had, vermoedde dat deze persoon u misschien wel oplichtte (CGVS, p. 15-19). U wist evenmin op welk adres het kantoor van deze persoon in de stad Tekeli gelegen was, niettemin u hier enkele keren naartoe bent gegaan in augustus 2014 om hem uw geld terug te vragen (CGVS, p. 20). U wist evenmin waarmee deze persoon, die blijkbaar een eigen kantoor had, zich bezig hield in het dagelijkse leven (CGVS, p. 18, 21). U verklaarde daarenboven ook dat de voorzitter van uw dorp u wist te vertellen dat deze man een gevaarlijke persoon is, dat u hem geen geld had mogen geven en dat u er niet op kon rekenen dat hij jullie paspoorten zou bezorgen (CGVS, p. 19, 21). Hieruit kan worden afgeleid dat ook de voorzitter van uw dorp wist wie deze persoon was. Zelfs na dit te hebben vernomen, en zelfs nadat uw familielid V. (…) door een van de kompanen van deze persoon met opzet werd aangereden, nadat u door zijn kompanen tot twee keer toe werd toegetakeld, en nadat uw vrouw thuis door zijn kompanen werd bezocht en aangevallen, zou u zich geenszins hebben geïnformeerd over wie uw belager precies is (CGVS, p. 15-19). U wist evenmin wie zijn 4 handlangers waren die u op 15 augustus 2014 in Tekeli hadden aangevallen en met wie u samen werd aangehouden, toen zij u nadien ook in uw cel hadden toegetakeld naar aanleiding waarvan u in het ziekenhuis belandde, en ook hierover hebt u zich niet geïnformeerd (CGVS, p. 16-19). U verklaarde nochtans van uw dorpsgenoten te hebben vernomen dat deze 4 mannen uiteindelijk door de politie werden vrijgelaten en zij nadien geen problemen meer hebben gekend (CGVS, p. 22), waaruit kan worden afgeleid dat ook hun identiteit gekend was bij uw dorpsgenoten.
Daarnaast verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in de zomer van 2012 aan uw familielid V. (…) had gevraagd om u in contact te brengen met een persoon die jullie paspoorten tegen betaling kon regelen (CGVS, p. 21). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u dit aan uw familielid vroeg in 2013 (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5). Toen u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u het zich niet meer te herinneren (CGVS, p. 21), waardoor deze tegenstrijdigheid, die de kern van uw asielrelaas raakt (via uw oom ontmoette u V. (…), die een oplichter bleek te zijn), overeind blijft.
U wist ten slotte niet door welke politiedienst u en de kompanen van uw belager op 15 augustus 2014 werden aangehouden, noch waar u precies vervolgens werd vastgehouden (CGVS, p. 17, 20).
Daar al deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.
Daarnaast maakte u niet aannemelijk dat u en uw vrouw van geen enkel land het staatsburgerschap bezitten. U verklaarde immers aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zich voor het eerst naar de paspoortdienst in Tekeli begaf om Kazachse paspoorten voor u en uw vrouw, die over geen enkele nationaliteitsbewijzen beschikten, te bekomen in 2005. Voordien had u geen enkele keer het Kazachse paspoort aangevraagd (CGVS, p. 3, 8). Op de DVZ verklaarde u daarentegen nog dat u in het jaar 2000 besloot documenten te regelen en sindsdien meermaals een aanvraag hebt ingediend (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ dat u dit in 2000 reeds zou hebben gedaan, werd geconfronteerd, bevestigde u deze (CGVS, p. 8-9). Op de vraag waarom u dan aanvankelijk verklaarde dat u voor het eerst in 2005 paspoorten trachtte te bekomen, antwoordde u dat u toen de vraag niet goed begrepen had (CGVS, p. 9). Deze uitleg overtuigt echter geenszins, te meer aangezien u aanvankelijk ook nog uitdrukkelijk gevraagd werd of u voor 2005 dan nooit een paspoort of het Kazachs staatsburgerschap had aangevraagd, hetgeen u nog bevestigend beantwoordde (CGVS, p. 8). Voorts verklaarde u dat u nooit een officiële aanvraag hebt ingediend om het Kazachs staatsburgerschap te bekomen, doch u enkel informeerde, waarop u telkens werd geantwoord dat u hiervoor bepaalde documenten uit uw geboorteplaats diende te bekomen. U hebt hieromtrent ook nooit het advies van een advocaat gevraagd (CGVS, p. 9-11). Het is uiterst opmerkelijk dat u, die wel 12000 dollar betaalde om op illegale wijze Kazachse paspoorten te bekomen, in al die jaren geen enkele poging zou hebben ondernomen om via de voorziene wettelijke procedure, een officiële aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van Kazachse identiteitsbewijzen. U verklaarde voorts dat u op de paspoortdienst telkens werd gezegd dat er bepaalde documenten vereist waren, waaronder

documenten van de dorpsadministratie uit uw geboorteplaats, opdat u het Kazachs staatsburgerschap kon verkrijgen, die u niet kon bekomen. U kon echter niet zeggen welke precieze documenten, buiten uw geboorteakte, dan vereist waren. U verklaarde dit zich zowaar niet te herinneren (CGVS, p. 8-11). Ten slotte is het opmerkelijk dat u het precieze adres niet kende van de paspoortdienst in Tekeli, waar u zich nochtans van 2000 tot 2012 meermaals naartoe zou hebben begeven teneinde paspoorten voor u en uw vrouw te bekomen (CGVS, p. 9).
Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde clandestiene vluchtroute van Kazachstan naar België. U verklaarde dat u en uw vrouw per vliegtuig van Kazachstan naar Turkije reisden. Vervolgens reisden jullie vanuit Turkije, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, naar België. Jullie waren onderweg van Turkije naar België niet in het bezit van geldige reisdocumenten en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 11-14). Voorts verklaarde u met uw reisbegeleider(s) ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Turkije naar België iets mis zou lopen in geval van controle, aangezien jullie illegaal reisden (CGVS, p. 14).
Deze verklaringen zijn geenszins aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij hoogtechnologisch materiaal wordt ingezet. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder gevonden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat jullie, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te zijn geweest, de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 13-14). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het verder onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Voorts verklaarde u dat een persoon voor u en uw vrouw blauwe paspoorten regelde waarmee jullie per vliegtuig van Kazachstan naar Turkije reisden. In Turkije dienden jullie deze paspoorten terug af te geven aan de smokkelaar. U verklaarde dat jullie persoonsgegevens in deze paspoorten stonden, doch u wist niet door welk land zij zouden zijn uitgereikt, noch of zij visa bevatten (CGVS, p. 11-12). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit Kazachstan, is het dan ook niet aannemelijk dat u niet op de hoogte was van dergelijke belangrijke informatie aangaande de valse documenten die door u en uw vrouw onderweg werden gebruikt.
Bovenstaande elementen doen bijgevolg het vermoeden ontstaan dat u en uw vrouw jullie geldige identiteits- en reisdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over jullie staatsburgerschap, het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.
Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.
De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en een schoolboek van toen u nog school liep in Azerbeidzjan), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over uw geboorteplaats en het feit dat u naar school bent gegaan in Azerbeidzjan, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.
Daar uit de verklaringen van uw vrouw, M. A. (…) (O.V. (…)), blijkt dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 5, 7), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde en laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.
De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat de problemen van verzoekende partij geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, stelt verzoekende partij dat zij en haar familie geen staatsburgerschap bezitten zodat zij hun rechten niet kunnen laten gelden in Kazachstan. Toen verzoekende partij op straat aangevallen werd, werden geen verdere stappen ondernomen door de politie en werden de aanvallers vrijgelaten. Daarnaast bemerkt verzoekende partij nog dat al haar problemen, weliswaar indirect, het gevolg zijn van het religieuze conflict in haar geboorteland Azerbeidzjan in de jaren tachtig.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij Kazachstan heeft verlaten nadat zij er problemen kende met een privépersoon (en diens kompanen) die tegen betaling voor haar en haar echtgenote Kazachse paspoorten zou regelen. De vervolgingsdaden waaraan verzoekende partij naar aanleiding hiervan zou zijn blootgesteld, zijn niet ingegeven door één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat haar belagers door de politie werden vrijgelaten en dat er geen verdere stappen ondernomen werden door de politie, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij voor haar problemen nooit klacht heeft ingediend bij de politie (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2015, p. 23). Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming zou kunnen rekenen in Kazachstan. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij hiernaast nooit andere problemen heeft gekend die haar ertoe zouden hebben aangezet te vluchten uit Kazachstan en dat zij geen problemen had met de Kazachse autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2015, p. 23).

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet eens de naam kende van de persoon aan wie zij 12.000 dollar betaalde opdat hij voor haar en haar echtgenote Kazachse paspoorten zou regelen en omwille van wie zij Kazachstan is ontvlucht, wijst verzoekende partij erop dat zij deze persoon slechts enkele malen gezien heeft. Het was immers haar oom die alles met deze persoon regelde. Pas wanneer verzoekende partij vermoedde dat zij werd opgelicht en haar oom werd aangereden, nam verzoekende partij zelf contact met deze persoon.

2.2.4.2. De Raad is echter van oordeel dat het feit dat verzoekende partij deze persoon zelf slechts enkele malen gezien heeft en dat aanvankelijk haar oom alles met deze persoon regelde, allesbehalve volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij niet eens de naam kent van deze persoon. Dat verzoekende partij haar oom niets gevraagd heeft over de identiteit van deze persoon aan wie zij maar liefst 12 000 dollar, haar spaargeld waarvoor zij zo hard heeft moeten werken, zou hebben betaald en waarvan zij, toen zij nog steeds geen paspoorten van hem verkregen had, vermoedde dat deze persoon haar misschien wel oplichtte, is allesbehalve aannemelijk. Dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de identiteit van deze persoon is des te opvallender gezien uit haar verklaringen blijkt dat ook de voorzitter van haar dorp en haar dorpsgenoten deze persoon kenden. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, zelfs nadat zij van de voorzitter van haar dorp te horen kreeg dat deze man een gevaarlijk persoon is, dat zij hem geen geld had mogen geven en dat zij er niet op kon rekenen dat hij hun paspoorten zou bezorgen, nadat haar familielid V. door een van de kompanen van deze persoon met opzet werd aangereden, nadat zij door zijn kompanen tot twee keer toe werd toegetakeld en nadat haar vrouw thuis door zijn kompanen werd bezocht en aangevallen, zich niet zou hebben geïnformeerd naar de identiteit van deze persoon.

2.2.5. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet wist op welk adres het kantoor gelegen was van de persoon aan wie zij 12.000 dollar betaalde opdat hij voor haar en haar vrouw Kazachse paspoorten zou regelen en omwille van wie zij Kazachstan is ontvlucht, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij in de zomer van 2012 aan haar familielid V. had gevraagd om haar in contact te brengen met een persoon die hun paspoorten tegen betaling kon regelen en anderzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij dit aan haar familielid had gevraagd in 2013, bevestigt verzoekende partij dat zij zich inderdaad niet meer kan herinneren wanneer zij dit precies aan haar oom had gevraagd. Zij dacht er al een hele tijd aan om iemand te contacteren die paspoorten voor haar familie kon regelen, maar wanneer zij precies bij haar oom om hulp heeft gevraagd, weet zij niet meer.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen – *in casu* het moment waarop verzoekende partij, na vele pogingen om Kazachse paspoorten voor haar en haar vrouw te verkrijgen, zich tot haar oom gericht heeft met de vraag of deze iemand zou kunnen vinden die tegen betaling de paspoorten zou kunnen regelen – in de tijd kan situeren, gezien kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent wanneer zij haar oom om hulp zou hebben gevraagd, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Daarenboven kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekende partij die in 2014 Kazachstan verlaat zich herinnert of zij pas het jaar voorafgaand aan haar vlucht de hulp van haar oom heeft ingeroepen of reeds langer daarvoor, in het bijzonder twee jaar eerder.

2.2.7.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet wist door welke politiedienst zij en de kompanen van haar belager op 15 augustus 2014 werden aangehouden en evenmin waar zij precies vervolgens werd vastgehouden, verklaart verzoekende partij dat zij dermate onder de indruk was van hetgeen zich zojuist had afgespeeld, dat zij onderweg naar de politiedienst niet gelet heeft op de straatnaam waar de politiedienst gevestigd was.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat dergelijke vage verklaringen van verzoekende partij omtrent de ordediensten waardoor zij werd aangehouden – zij wist noch door welke politiedienst zij werd vastgehouden, noch waar zij precies werd vastgehouden – verder afbreuk doen aan de

geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De uitleg van verzoekende partij dat zij dermate onder de indruk was van het hele gebeuren waardoor zij er niet op gelet heeft waar de politiedienst gevestigd was, kan geenszins overtuigen. Immers kan net verwacht worden dat verzoekende partij alert zou zijn en zou willen weten waar zij naartoe werd gebracht en door welke ordediensten zij werd aangehouden.

2.2.8.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij en haar echtgenote van geen enkel land het staatsburgerschap bezitten, maakt verzoekende partij volgende bemerkingen in haar verzoekschrift.
Aangaande de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar pogingen om Kazachse paspoorten voor haar en haar echtgenote te bekomen, benadrukt verzoekende partij dat het wel degelijk in 2000 was dat zij voor het eerst poogde om Kazachse paspoorten te bekomen.
In verband met de vaststelling dat verzoekende partij niet kon zeggen welke precieze documenten, buiten haar geboorteakte, vereist waren opdat zij het Kazachs staatsburgerschap kon verkrijgen, stelt verzoekende partij dat het niet mogelijk was om bepaalde stukken voor te leggen. Men had akten nodig van haar ouders, die reeds overleden waren in 1978, en andere documenten van het geboortedorp van verzoekende partij. Geregeld begaf verzoekende partij zich terug naar de paspoortdienst om navraag te doen of er geen andere oplossing mogelijk was, doch bleek dit niet het geval.

2.2.8.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat zij zich voor het eerst naar de paspoortdienst in Tekeli begaf om Kazachse paspoorten voor haar en haar echtgenote te bekomen in 2005, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen nog verklaarde dat zij in het jaar 2000 besloot documenten te regelen en sindsdien meermaals een aanvraag heeft ingediend. Toen verzoekende partij vervolgens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met haar eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bevestigde zij deze. Op de vraag waarom zij dan aanvankelijk verklaarde dat zij voor het eerst in 2005 paspoorten trachtte te bekomen, antwoordde verzoekende partij dat zij toen de vraag niet goed begrepen had. Nochtans werd aan haar uitdrukkelijk gevraagd of zij voor 2005 dan nooit een paspoort of het Kazachs staatsburgerschap had aangevraagd, hetgeen zij nog bevestigend beantwoordde. De Raad wijst verzoekende partij erop dat zij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen, hetgeen zij doet door te stellen dat het wel degelijk in 2000 was dat zij voor het eerst Kazachse paspoorten trachtte te bekomen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Verder doet de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat men documenten nodig had van de dorpsadministratie uit haar geboorteplaats en dat zij bepaalde stukken niet kon voorleggen, geen enkele afbreuk aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet kon zeggen welke precieze documenten dan vereist waren.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat door verwerende partij tevens werd gemotiveerd dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekende partij, die wel 12 000 dollar betaalde om op illegale wijze Kazachse paspoorten te bekomen, in al die jaren geen enkele poging zou hebben ondernomen om via de voorziene wettelijke procedure, een officiële aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van Kazachse identiteitsbewijzen, dat zij hieromtrent ook nooit het advies van een advocaat heeft gevraagd en dat zij daarnaast het precieze adres niet kende van de paspoortdienst in Tekeli, waar zij zich nochtans van 2000 tot 2012 meermaals naartoe zou hebben begeven teneinde paspoorten voor haar en haar echtgenote te bekomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze motiveringen ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog oppert dat de motivering van verwerende partij foutief en tegenstrijdig is, bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op goede gronden kon komen tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die van aard zijn de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund in een ander daglicht te stellen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te geven in welke zin de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn. Het louter stellen dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is, zonder hiertoe evenwel concrete argumenten aan te voeren, volstaat evenwel niet ter weerlegging van de motieven in de bestreden beslissing.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.
In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. BIEBAUT